

blevne nødvendige. Det vil da vise sig, tror jeg, naar man vil foretage en saadan finansiel Opgørelse, før man stiller sine Krav og fælder en Dom over Teaterbestyrelsen, at der for det første ikke kan undgaaes et Understud, og for det andet, at dette Understud er ganske betydeligt større end det, som Mindretallet har ment at kunne indskrænke det til. Naar man har gjort denne Opgørelse, saa først mener jeg, at Betingelserne ville være til Stede for at kunne fælde en ubildet Dom om den Maade, hvorpaa Teaterbestyrelsen i sin Almindelighed og den bestemte Teaterchef i Særdeleshed har røgtet sit Hverv, men man giver en hildet Dom derover, saa længe man gaar ud fra og lægger til Grund økonomiske Forudsætninger, som absolut ingen vil kunne fyldestgøre. Jeg tror at kunne sige, at den nuværende Teaterchef ikke frygter — og jeg vil paa egne Vegne sige, at han heller ikke har nogen Grund til at frygte — nogen Dom om sin Virksomhed, naar den fældes ud fra de berettigede og rigtige økonomiske Forudsætninger. Jeg tror ogsaa, at der vilde kunne tilvejebringes Forstaaelse med det ærede Udvalg om, hvorledes Dommen maatte falde ud, naar man først lagde saadanne Forudsætninger til Grund og fjærnede den umulige Forudsætning, at han skulde kunne fyldestgøre Kravet: Intet Understud. Saa vilde, tror jeg, selv den ærede Ordfører komme til den Anskuelse, at om der end kan være en almindelig psykologisk Grund til at antage, at en Mand i en vis Alder sandsynligvis ikke har den Virkelyst og Energi, som Bestyrelsen af et saa omfattende Institut, som Teatret kræver, slaar denne psykologiske Forudsætning dog ikke til i det givne Tilfælde, og at der er saa, om nogen Teaterchef i Verden, der ikke alene i en saadan Mærtsælle har ofret saa megen Tid, ja sin hele Tid og Kraft, eller haft saa mange Kvalifikationer, som den nuværende Teaterchef, ligesom ogsaa selv den ærede Ordfører vilde komme til at mene om ham, at han endnu er i Besiddelse af den Kraft, Energi og Virkelyst, der altid maa ønskes hos en Teaterchef. Jeg tror, at man kan komme til en noget mere billig og ubildet Dom angaaende dette Forhold, naar man først fjærner sig fra den nævnte umulige finansielle Forudsætning. Men dernæst er dette at opføre en utopisk og fantastisk Sum paa Budgettet som det, der skal komme ind, og som det, hvortil Udgifterne skulle nedbringes, ogsaa skadeligt for Fremtiden. Thi det er mig aldeles klart, at der overhovedet ingen Teaterchef vil kunne faas paa dette Vilkaar — en Gang maa der jo skulle komme en Afloser — men jeg antager, at enhver, hvem man kunde

tænke paa at tilbyde denne Post, med Erfaringen for Dje vilde frabede sig et saadant Hverv, der maatte være en absolut Uriaaspost, hvis det skulde være med den Forpligtelse at skaffe Balance. Jeg kan jo ikke i Nar vente Bosterne forandrede eller affattede paa et andet Grundlag end det, Udvalgets Flertal har foreslaaet, men jeg vil haabe, at man vil betragte det som en naturlig anvist Udvej til at fjerne Uoverensstemmelserne mellem Ministeriet og Udvalget og de stadig genkommende Diskussioner om dette Forhold, at man, inden man næste Gang skrider til at opstille Budgettet, ogsaa fra Udvalgets Side vil foretage en Underjøgelse af de berettigede økonomiske Forudsætninger. Det maa være paa Grundlag af Erfaringen, de lovbestemte Krav og Nødvendighedskravene til Udgifter, at man kommer til en Opgørelse af, hvor stort et Understud der maatte paaregnes som sandsynligt. Midlerne — Aktstykkerne og Beregningerne — til dette Brug skal jeg, for saa vidt som de ikke allerede ere disponible, hvad de for den allerstørste Del ere, med Fornøjelse stille i alt Fald til Udvalgets Raadighed. — Saa er der dernæst nogle Boster, som komme frem under dette, under Teatrets Budget, som have en særegen Karakter. Man er ikke gaaet ind paa, at der i Narrets Løb skulde gives kongelig Ansættelse til 2 Medlemmer af Teateretaten med en pensionsberettiget Lønning af tilsammen 5,900 Kr. Dette er naturligvis noget, som, naar Rigsdagen ikke vil det, ikke sker; det er en Ting, der ikke kan gøres, uden at man vinder Tilllutning dertil. I Almindelighed vil jeg blot sige, at jeg maatte beklage, dersom der i dette skulde være udtrykt, at man vilde bryde med den Tanke, at der overhovedet skulde kunne gives kongelig Ansættelse til Teatrets Kunstnere. Det er nu en Gang en Præmie, en Anerkendelse, og jeg vil antage, at alle ere enige i, at der ikke er nogen Virksomhed i kunstnerisk — ja, man kunde udvide det langt mere, i videnskabelig og hvilken som helst Retning, som ikke trænger til Anerkendelse, og at man ved at unlade Anerkendelsen ofte tilvejebringer Mismod, som er tilintetgørende eller i alt Fald i høj Grad nedbrydende for den Gnist, der maatte være til Stede. Jeg tror, at det er rigtigt, at der staar en saadan Præmie, en saadan Anerkendelse i Udfigt, og jeg vilde meget beklage, hvis man overhovedet vilde bryde med dette Princip, som dog nu flere Gange er blevet anvendt. Jeg skal ikke gøre noget Forsøg paa at faa Tinget til at forandre for i Nar den Beslutning, som det nu